

Maar die liefhebberijen van haar zoon, den artist, kostten Mevrouw van Haeren meer dan zij zelfs haar oudsten zoon bekennen wilde; om impressies op te doen en studiën te maken, maakte hij groote reizen; hij bracht winters in Rome, Constantinopel en Algiers door; hij moest de middernachtszon zien en den Mont Blanc beklimmen.

’t Huis komende rustte hij uit, want hij moest zijn indrukken verwerken, en zoo gingen de jaren om en de vurig gewenschte meesterstukken bleven uit; eenige schetsboeken vol krabbels en een paar doeken die op een zwelgpartij van verf geleken en waartusschen men met zeer veel moeite een paar menschen-figuren, boomen of huizen kon raden, was alles wat Frank tot nu toe had voortgebracht.

Zijn plannen waren grootsch maar van hun uitvoering zag men niets. Dikwijls plaagden hem zijn zusters, vooral de jongste Meta.

„Ik begrijp niet Frank” zeide zij dan, „wat je er aan hebt altijd landschappen bij nacht te schilderen; de menschen zullen zeggen dat je er maar zwarte verf over gooit, omdat je de dingen niet schilderen kunt.”

„Een artiest moet vrij zijn in de keuze zijner onderwerpen!” Hij zette een klein doek dat er zeer bruinzwart uitzag, met hier en daar roode punten en gele strepen tegen zijn schildersezel en vroeg of zij niet kon zien wat het voorstelde.

„Ja, het moet een brug beteekenen en een gracht er onder en lantaarns en een schuit, maar dan moet ik heel goed zien om er wijs uit te worden; ’t lijkt wel een rebus of een vexirbeeld. „Waar is de bok? of waar is de herder?”

Frank haalde zijn schouders op.

„Jelui begrijpt het niet. ’t Is een kamer bij schemerlicht.”

„En als je het omkeert een storm op zee? Hé!”

En als Meta het een of ander schilderij van een en ander begon te prijzen en zeide, dat men daarvan ten minste zien kon wat het beduidde, begon hij medelijdend te lachen.

„Och ja heel aardig! Oude pruikenkunst!”

Dezen zomer waren Frank’s eischen zeer bescheiden; hij wilde niets anders dan zeestudiën maken; als Ma dan eens belet vroeg bij oom Theo.

Mevrouw van Haeren had al sinds lang opgehouden zich moe te maken over de zonderlinge levenswijze van haar eenigen broeder; hij noodigde niemand der familie ooit uit, als er een kwam was die welkom, en toen zij op verzoek van haar lieveling, een verhaal verzon om hem den logé aannemelijk te maken, kreeg zij een briefkaart terug, alleen met de woorden:

„’t Is goed! Hij zal me niet hinderen!”

Nu was Frank terug; de familie zat onder de waranda, die bekleed was met kurk, waarin allerlei klim- en afhangende planten staken; mooie hangers van terra cotta met lobelia’s, varens, geraniums wiegelden tusschen de sierlijke kolommen.

Het tuintje was keurig onderhouden; geen grashalmpje stak boven het andere uit; zooals in elken hollandschen tuin speelden rozen, begonia’s